

Bertil Forsberg, medlem i över 80 år

FKI har många trogna medlemmar, men den som sticker ut är Bertil Forsberg. Det är över 80 år sedan Bertil gick med i föreningen, och i samband med Bertils hundraårsdag fick FKI-Nytts utsände en pratstund i Bertils lägenhet på Söder. Tyvärr bor han inte längre med sin Dagny som fick en stroke för tre år sedan, men hon bor i samma hus och Bertil besöker henne dagligen.

Det var våren 1934 som Bertil gick med i FKI. Hans första kanotförening var Brunnsvikens Kanotklubb, som låg närmare hemmet. Det var stormiga år i BKK, och vid en medlemsomröstning på våren 1934 bestämdes att klubben enbart skulle inrikta sig på paddling. De elva segelkanotisterna fick söka sig till andra klubbar, och det var på det viset som Bertil och hans A-1-kanot kom till FKI.

Bertil har seglat sen han var barn. I fönstret i lägenheten på Söder står en stor detaljerad modell av en skärgårdskryssare som hans pappa byggt och gav till Bertil på 10-årsdagen. Pappa själv seglade inte, men förmedlade sin längtan till sjöss vidare till lille Bertil.

Bertil har många minnen från åren med segelkanot. Den första längre turen gick sommaren 1930 med A-1 till Vaxholm. Genom åren har Bertil seglat i hela ytterskärgården och fyra-fem gånger till Västervik, bland annat i sällskap med Sven Håkansson som hade D-88.

Föreningslivet på FKI var aktivt. Bertil minns att han var ute på Måsholmen flera gånger i veckan, det fanns alltid något att göra. Han var inte med vid några större byggprojekt men det löpande underhållet på både kanoter, holme och klubbhus tog sin tid.

Den fleråriga ordförande Erik Boström (Boa) minns Bertil väl, en profil i FKI som var med överallt och kändes igen på sina redan då ålderdomliga spetsbyxor med lindade ben. Ett par andra av de många namn som Bertil nämner är Astrid & Ivar Berglund, Nils "Snabbis" Andersson och Sven "Krigarn" Hammarstedt.

Det var ofta många som var på plats i klubbhuset. Alla hade bestämda platser i köket, och gud nåde dig om du satte dig fel! Vatten hämtades vid pumpen vid kanalen, det fanns el till belysningen, men i köket stod ett primuskök. Och före vattenklosettens tid var det naturligtvis utedass som gällde.

I stort sett varje lördag och söndag under säsongen var man ute och seglade, vanligen tre, fyra, kanske fem kanoter. Pingsthelgerna, säsongens första långhelg, seglade många från FKI till Paradiset (Djupfladen, Finnhamn).

På ett sekel har Bertil hunnit med annat än segelkanoter också. När han föddes 1914 bodde familjen i området kring norra station. Längre ner på gatan fanns ett koloniområde, där familjen hade en lott.

Ett tidigt minne är från tiden alldeles efter vapenstilleståndet 1918. Bertil följde med sin mamma ut till slakthusområdet i Enskede för att köpa mat. Där fanns stora livsmedelsförråd, som nu efter vapenstilleståndet kunde säljas av. Bertil minns än de långa köerna av kvinnor och barn.

Bertil har arbetat som el-och maskiningenjör, och har fått medverka i teknikens framsteg genom åren. 1937 var han med vid de första svenska provsändningarna av television, en sändning efter midnatt från Svenska Radiobolaget till Sportpalatset, några kvällar senare utstrålades en sändning till Teknologföreningen på KTH.

Under kriget arbetade Bertil för försvaret och utrustade isbrytaren Atle (byggd 1925) och Ymer (byggd 1931) med radiosändare och mottagare. Vid installationen den hårda vintern 1941 körde Ymer på en isvall och tvärstoppade; all utrustning slets loss från durken och det var bara att börja om. Även på ubåtarna Sälen och Valen gjorde Bertil radioinstallationer.

Krigsåren påverkade också en kanotseglare. Fjäderholmarna var militärt skyddsområde och man var tvungen att runda öarna med god marginal. Utanför holmarna var man också tvungen att undvika en anläggning, där fartygen avmagnetiserades på grund av de lösa minorna som kunde driva in i farlederna.

Bertil har tävlat flitigt genom åren och det finns ett antal priser hemma i lägenheten. Ett SM "för många år sen" minns han väl. Efter tävlingen tog en nitisk kontrollmätning vid. Den snabbaste båten, Kurt "Ribban" Ribbhagens Demon, befanns vara ett par millimeter för bred. Bertils Bonzo var tre millimeter för lång, och på det viset diskades båt efter båt av nitiska mätare. Det hela slutade med att inga medaljer delades ut i klassen – trots ett tjugotal startande D-kanoter.

Bertil slutade segla för bara några år sedan. De sista åren seglade han en Mälar-30:a i Seglarsällskapet Brunnsviken. Men ända sedan 1934 har han varit med i FKI och har fortsatt intressera sig för vad som pågår i föreningen. Han var med vid insamlingen för en utbyggnad av klubbhuset och konstaterar att det tog sin rundliga tid. Desto roligare var det att få berätta för Bertil om den fina bastun med omklädningsrum, duschar och WC.

Bertil minns en helgtur med Roland Holmi på hans D-73. De låg på redan i Kummelnäsviken, när båten kändes konstig. Det visade sig att ankaret hade släppt och de hade drivit ut i farleden. "Det var bara ner med tältet med en väldig fart, och fram med paddelåorna".

Från en segling utanför Kvarnholmen citerar Bertil sin första fru Gun: "det är ingen mening jag öser ur kanoten, det kommer bara mer hela tiden".

Efterhand som vi pratar kommer allt fler historier, och det är ingen tvekan om att Bertils liv har berikats av alla hans äventyr till sjöss.

Tack Bertil för dina åttio år med FKI!

Sven Sievers

Bertils båtar

Bertil har ägt ett antal båtar genom åren, tydligen bytte man modell ganska flitigt. Två av båtarna är värda att framhållas.

D-63 Bonzo köpte Bertil 1943. Han seglade henne i 7-8 år innan han sålde henne vidare till Erik Hedström. Bonzo byggdes på Stallarholmens varv 1930 och är en av tre D-kanoter byggda i mahogny. Vilka var de andra två? Bertil tvekar inte: D-28 Lindo och D-64 Vanja.

Idag seglar Bonzo på västkusten. GKF:s kassör Kjell Berggren brukar vara ute med henne på tisdagsseglingarna, emellanåt också till klubbholmen Valö i södra skärgården. Även när SM seglas i Göteborg brukar Bonzo delta.

D-95 Unda har Bertil fina minen från. Det var en 5A-låda (senare D-klassen) byggd 1921 vid Källhagen på Djurgården. som efter tiden med Bertil ägdes av Arne och Elna Ekström i 52 år innan hon donerades till Sjöhistoriska museet tillsammans med bland annat handmålat porslin och familjen Ekströms alla loggböcker.